

Ministeren

Udlændinge-, Integrations- og Boligudvalget
Folketinget
Christiansborg
1240 København K

Udlændinge-, Integrations-
og Boligministeriet

Medlem af Folketinget Johanne Schmidt-Nielsen (EL) har den 19. november 2015 stillet følgende spørgsmål nr. 74 ad L 62 til udlændinge-, integrations- og boligministeren, som hermed besvares.

19. november 2015

Spørgsmål nr. 74:

Vil ministeren i detaljer redegøre for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis for, hvor længe udlændinge kan sidde frihedsberøvet, før de kommer for en dommer, uden at der foreligger en krænkelse af menneskerettighederne?

Udlændinge-, Integrations- og
Boligministeriet

Slotsholmsgade 10
Post 1216 København K
Tel. 7226 8400
Mail uibm@uibm.dk
Web www.uibm.dk

Svar:

Det følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 5, stk. 4, at enhver, der berøves friheden ved anholdelse eller anden tilbageholdelse, har ret til at indbringe sagen for en domstol, for at denne hurtigt kan træffe afgørelse om lovligheden af frihedsberøvelsen, og beordre ham løsladt, hvis frihedsberøvelsen ikke er lovlig.

CVR-nr. 36977191

Sagsnr. 2015 - 572

EMRK artikel 5, stk. 4 omfatter alle frihedsberøvede og ikke kun udlændinge.

Det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols righoldige praksis på området, at spørgsmålet om, hvorvidt domstolsprøvelsen er sket med den fornødne hurtighed ikke kan besvares abstrakt, men må afgøres på baggrund af omstændighederne i den konkrete sag, jf. bl.a. Domstolens dom af 20. januar 2005 i sagen Mayzit mod Rusland, præmis 49. Det er således ikke muligt at udlede en præcis grænse for, hvor længe det må tage at foretage domstolsprøvelsen.

Der kan fra domstolens praksis henvises til følgende domme. Der er ikke tale om en udtømmende gennemgang.

Domstolen i sagen Sanchez-Reisse mod Schweiz af 21. oktober 1986 fandt, at perioder på 31 dage og 46 dage i en sag om prøvelse af en frihedsberøvelse i forbindelse med udlevering til strafforfølgning udgjorde en krænkelse af kravet om en hurtig afgørelse.

I sagen E. mod Norge af 29. august 1990 fandt Domstolen, at en periode på omkring 2 måneder som udgangspunkt var vanskelig at forene med kravet om en "hurtig" afgørelse, og da perioden ikke konkret kunne retfærdiggøres, statuerede Domstolen krænkelse.

I sagen Koendjibharie mod Holland af 25. oktober 1990 fandt Domstolen, at det udgjorde en krænkelse, at det havde taget omkring 4 måneder at behandle en begæring fra anklagemyndigheden om forlængelse af den periode, hvor klageren skulle være tvangsindlagt på et psykiatrisk hospital i henhold til en behandlingsdom.

I sagen Bezicheri mod Italien af 25. oktober 1989 fandtes det at udgøre en krænkelse, at det havde taget omkring 5 ½ måned at tage stilling til en anmodning om løsladelse af en varetægtsfængslet.

Der kan i øvrigt henvises til, at det fremgår af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention Art. 1 – 9, 3. udgave, kommenteret af bl.a. Peer Lorenzen, Jonas Christoffersen m.fl., s. 359, at Den Europæiske Menneskerettighedskommission i sagen Christinet mod Schweiz af 29. oktober 1979 har anerkendt et tidsrum på 16 dage, hvorimod Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i sagen Van Der Brink af 22. maj 1984 statuerede krænkelse ved 6 dage.

Som nævnt ovenfor kan spørgsmålet om, hvorvidt domstolsprøvelsen er sket med den fornødne hurtighed ikke kan besvares abstrakt, men må afgøres på baggrund af omstændighederne i den konkrete sag. Det forhold, at Domstolen i én sag har statueret krænkelse efter et bestemt antal dage, indebærer således ikke nødvendigvis, at Domstolen i en anden sag med andre omstændigheder ikke vil acceptere, at det pågældende antal dage kan anses for en hurtig domstolsprøvelse, jf. EMRK artikel 5, stk. 4.

Inger Støjberg

/

Frederik Gammeltoft